

A legnagyobb változás az életemben és annak kezdete régre nyúlik vissza, egészen kiskoromra, mikor Édesapám egy varázslatos helyre hozott kirándulni, ami nem volt más, mint az Ő egykori gimnáziuma, ami természetközelségével, bizonyos szinten zárkózottságával magával ragadja a mellette elhaladót is. Végtelen történeteket hallottam gimnazista éveiről, a kollégiumról, az itteni közösség megtartó erejéről, és arról, hogy ezek a kapcsolatok nem csak 4 vagy 6 évre szólnak... Rengeteget jártunk ide kirándulni, a kilátónál elfogyasztani a saját szendvics-ebédünket, és jól érezni magunkat. Volt ebben valami szertartásos is. Mindig ugyanaz a pad, ugyanaz a kilátás, ugyanaz a történet következett. És valahogy mégsem untam meg soha. Mivel a szüleim útja különvált kiskorom óta, és én Édesapámmal maradtam, ezért fontos volt a kettőnk között meghúzódott kapcsolat is, amit mindketten odaadással tudtunk ápolni születésemtől kezdve egészen mostanáig, amit ennek a helynek a varázsa csak erősített. Kicsiként még csak a kilátók, gigászi festmények és az érdekes ruhában fel, s alá járkáló bácsik fogtak meg, akikről később megtudtam, hogy szerzetesek. Minél többet jártunk vissza ide, annál jobban ragadott el ez a hely. Mikor egyre nagyobb lettem, nem maradhatott ki az írás-olvasás tanulása mellett sem az évente minimum 1, de inkább 2 látogatás ide. Ezen látogatások közben egyre több és több újonnan érkezett információ csepp alakult bennem, és egyre többször hallottam Apukámtól a bizonyos kérdést, ami a következőképp hangzott: „Milyen lenne, ha nagy lennél és ide járnál suliba?” Erre vagy csak a fejemet tudtam rázni, vagy azt mondani, hogy biztosan nincs rá esély, de mindig, még ha halványan is, motoszkált bennem az a kis érzés, hogy beleképzelem magam az itteni diákok életébe... Milyen is lenne, ha itt tanulnék, bentről, a nagy falak közül nézném azt, amit, bizonyosképpen a részeként átélhetnék. Majd minden egyes alkalommal elhessegettem a gondolatokat és foglalkoztam a jelennel, a mának éltem, mint a legtöbb kisserác. Az idő azonban nem várt, és minél inkább elérkezett a pillanat, amikor iskolát kellett választanom, egyre inkább éreztem, hogy az a kérdés, amit édesapám évek óta felvetett, már nem is olyan irreális. A fejemben kialakult képek, amiket az ottani látogatások során éltem át, egyre inkább valóságosnak tűntek, és elkezdtem azon gondolkodni, hogyan is érhetném el, hogy én is részese legyek annak a közösségnek. A gimnázium egyedülálló atmoszférája, amelyet édesapám mindig olyan lelkesen festett le, egyszerre tűnt távolinak és elérhetőnek, mintha egy álom és egy lehetőség határán álltam volna. Azt hiszem, akkoriban nem is igazán tudtam felfogni, hogy ez a hely nem csak egy iskola, hanem valami más is. Valami olyan, amitől Édesapám szeme másképp csillogott, amikor róla mesélt. Ám ahogyan nőtem fel, egyszer csak az évi látogatások alábbhagytak, nem volt meg a kedv és az akarat sem a kirándulásokra. Éltem tovább az általános iskolai éveimet, majd feljött az a következő pont az életemben, amikor egy nagy változás érkezett. Édesapám nevelőanyámmal összeházasodik, a templomi esküvő pedig azon a bizonyos helyen lesz. Elsőre nem is tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget... Mondjuk másodjára sem sokkal többet, de akkor már az egyeztetések folyamán kiderült, hogy nincsen olvasó az esküvői szertartáson. Mindkettőjük gondolkozott, hogy ki lenne a

megfelelő erre a feladatkörre, hiszen mégis csak egy, a közelebbi családi körből kéne valaki... Majd én jelentkeztem, hogy nem lenne-e jó ötlet, hogy én olvasok majd A nagy napon. Erre persze megörültek, hogy milyen jó ötlet, és hát persze, hogy jó lenne. Azóta sem tudom, mi vitt rá, hogy felemeljem a kezem. Talán az, hogy valahogy mégis fontos akartam lenni azon a napon. Ezután éreztem azt, hogy valószínű ez egy kissé elhamarkodott döntés volt, így magamra vállalni ezt a (még felnőtteknek is nehézkes, nem egy 11 évesnek) feladatkört. Azt tudni illik, hogy világ életemben nagyon introvertált személyiség voltam, senkivel sem kontaktolva, kiskorom óta nem kerestem a kapcsolatokat, sem beszélgetéseket, és főleg nem szerettem nehéz szituációkba kerülni, megoldani meg főleg nem az adott dolgokat. Egyre szorgosabban közeledett a nap, ami most már visszagondolva 6. éve történt, a készülődések, szervezések és ezzel kapcsolatos mindenféle „felnőttes dolgok”. Mikor elérkezett a nap, természetesen mindenki nagy mosollyal kelt fel, én még előtte nem voltam esküvőn, ez volt a legelső, ráadásul jómagam, mint visszahúzódó gyerek állok a bazilikában az ambó előtt és gyakorlom az olvasmányt már a sokadik nekifutásra, akkor realizáltam igazán, hogy akit valaha ismertem az életemben, az pár pillanat múlva már előttem fog állni, nekem pedig úgy kell olvasnom, hogy mindenki figyel rám, viszont visszalépni nem akarok, és meg kell csinálni. Megtörtént a nagy pillanat, szerintem kritikán aluli volt a teljesítményem magamat hallgatva, de mindenki más elmondása, és nem a megsajnálás következtében tett megnyilvánulásaik szempontjából, nagyon jó volt... (vagy csak annyira kiemelkedően nem volt rossz). Nem tudom, mi lett volna, ha akkor megfutamodom. Talán ez volt az első olyan helyzet az életemben, amit nem hagytam félbe. Ez jelen esetben nem érződhet igazán fontos információnak, hiszen még akkor én sem gondoltam annak, az esküvő lement, megvolt a polgári és a lagzi része is, minden jó hangulatban. Majd egy jó pár héttel, talán hónappal később fogalmazódott meg számomra is világosan, hogy az általános 6. osztálya után ide, és csak ide akarok jönni. Ezt bejelentettem édesapámnak és nevelőanyámnak is, amire a válasz az volt a természetes támogatás mellett, hogy van körülbelül egy hetem jelentkezni a központi felvételire, leültünk beszélgetni, hogy tényleg komolyan gondolom-e ezt, mivel nem könnyű iskola és sokat kell tanulni, csak akkor csináljam, ha úgy is gondolom, hogy sikerülni fog. Mivel bíztam édesapám beszámolóiban, nyílt napon nem voltam, viszont a házirendet sikerült jó párszor elolvasni. Sohasem voltam balhézős gyerek a beállítottságaim miatt is. Elmentem oda megírni a felvételit helyben, a matekkal nem voltam pacsipajtás, ez azóta sem túlzottan változott, viszont a magyar felvételiben kellően szép pontszámot sikerült összehozni, úgy éreztem, hogy ez meglehetősen, és remélhetőleg a szóbeli is jól fog sikerülni. Megvolt a szóbeli felvételem is, eléggé jól sikerült, nem túlzottan izgultam közben, és beszélni is tudtam értelmes és összefüggő mondatokban, tehát én már boldogan jöttem ki a teremből. Az is egy furcsa élmény volt, amikor rájöttem, hogy itt már nem gyerekek kezelnek, hanem valaki olyannak, aki tényleg ide akar tartozni. Pár hét elteltével azért naponta néztük édesapámmal karöltve a „felvételi visszaigazolós” honlapot, majd itt fogalmazódott

meg bennem, hogy nem biztos, hogy a lustasággal kapcsolatban annyira őszintének kellett volna lenni, de ilyenkor már nem tudtam semmit tenni ezellen, és nem is feltétlenül szerettem volna. Ha sikerül, nagyon örülök, ha nem, akkor viszont így kellett lennie... majd legközelebb. Egyik, a többitől kicsit sem másabb hétköznapi reggelen felkeltem, hogy készülődjek és menjek suliba. Ezen a ponton már egy jó pár hét eltelt, legalábbis én így emlékszem vissza, hogy mindig a várólistára helyezést láttam a felvételem státuszában, el is kezdtem róla gondolkodni, hogy valószínű nem sikerült, majd két év múlva újra rápróbálok. Reggel Édesapám szólt nekem, tisztán emlékszem, milyen félelem volt bennem, mikor megkérdezte: „Mi ez az E-mail!” Ötletem sem volt, hogy miről lehet szó, de a hangsúlyából nem tudtam volna felépíteni a legboldogabb életet, az biztos. Kimentem hozzá, hogy ránézzek, miről is van szó, szerintem vagy 3x újra át kellett olvasnom, majd utána öleltem át könnyek között, hiszen a képernyőn az állt, hogy „Felvételt nyert”. Én voltam a legboldogabb aznap az egész világon, abban biztos vagyok. Ez nem csak egy mondat volt egy képernyőn. Ez volt az a pillanat, amikor először éreztem, hogy valamit magamért elértem. Onnantól kezdve minden e körül forgott. A tankönyvek szaga, az ismeretlen nevek a beiratkozási lapon, az új füzetek, amikbe még senki nem firkált bele, a várakozás, hogy mikor ismerhetem meg ezt az ismeretlent. Azt hiszem, az első nap sokkal nagyobb hatással volt rám, mint amit akkor kimutattam. Minden új volt, ismeretlen arcok, új szabályok, új épületek. Mégis, valami otthonos érzés volt bennem. Mintha valami régen látott helyre érkeztem volna vissza. Az első hetekben próbáltam csak figyelni. Nem akartam túl sokat beszélni, nem akartam szerepelni, mint ahogy azt sosem tettem eddig, csak megérteni, hogy hol is vagyok pontosan. Ahogy teltek a napok, kezdtem ráérezni a ritmusra. Az iskolában nem csak az volt más, hogy máshogyan tanítottak, hanem az is, hogy máshogyan hallgatták meg az embert. Nem kellett mindenre azonnal tudni a választ. Volt idő gondolkodni, volt idő kérdezni. És ezt becsültem. Voltak persze nehezebb napok is. Amikor úgy éreztem, nem vagyok elég jó. Amikor egy-egy dolgozat nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna, vagy amikor azt hittem, hogy sosem fogok igazán beilleszkedni. Ilyenkor mindig eszembe jutott, hogy mennyit jelentett, hogy egyáltalán eljutottam idáig. Hogy valaki voltam, aki egykor csak messziről nézte ezt a helyet, most meg itt ülök, része vagyok annak, amit régen csak kívülről láttam. És aztán jöttek azok a pillanatok, amik miatt megérte. Egy jól sikerült felelés, egy nevetés az osztályban, egy tanár, aki külön odajött, hogy megdicsérjen. Ezek nem nagy dolgok kívülről nézve, de belülről pont ezek adták meg az erőt a folytatáshoz. Hogy legyen miért reggel felkelni, legyen miért odafigyelni, legyen miért dolgozni magamon. Az iskolai élet nem csak tanulás volt. Voltak közös programok, kirándulások, projektek. Ezeken a napokon lehetett igazán látni, hogy itt közösség van. Nem mindenki egyformán közeli barát, de valahogy mindenki számított, vannak olyan barátaim, akiket mintha már 30 éve ismernék, pedig nem is vagyok annyi idős... Ha valaki hiányzott, észre lehetett venni. És ez biztonságot adott. Ahogy múltak a hónapok, egyre több mindenről kezdtem másképp gondolkodni. Rájöttem, hogy nem kell hangosnak lennem ahhoz, hogy

meghalljanak. Hogy lehet úgy is jelen lenni, hogy nem tolokodom, de nem is húzódom el teljesen. Talán ez az egyik legfontosabb dolog, amit itt tanultam meg. Mára már természetes az a reggeli út az iskolába, amit én szerencsésen mondhatok, csak 2 emelettel kell lejjebb menni. Természetes, hogy tudom, hol van az osztályterem, ismerősek az arcok a folyosón, és természetes az is, hogy valaki köszön, csak úgy. Ez nem volt mindig így. De talán éppen azért becsülöm ennyire, mert tudom, mennyi minden vezetett idáig. Sokszor eszembe jut az a pad a kilátónál. Ahogy ott ültünk Apával, és mesélt, én meg csak néztem magam elé. Most már tudom, hogy nem csak a tájat néztem, hanem valami jövőt is, amiről akkor még nem tudtam, hogy az enyém lehet. Most már látom, hogy azok a pillanatok nem csak arról szóltak, hogy egy helyen vagyunk. Hanem arról is, hogy valami elkezdődött. Valami olyan, amiről egyikünk sem tudta, hova vezet majd. Sokáig csak emlékek voltak ezek a kirándulások, aztán valahogy mégis elkezdtek bennem új értelmet nyerni. Néha, mikor nehéz napom volt, eszembe jutott, milyen egyszerű volt akkor minden: ülni a padon, hallgatni Apát, és nem gondolni semmire. Most pedig, amikor ugyanazt a kilátást látom, de már másként... másként, mert most már én vagyok itt nap mint nap, valahogy még közelebb érzem magam hozzá is, meg önmagamhoz is. Nem telt el nap az első hetekben, hogy ne vettem volna egy pillantást a kilátó felé, még ha csak messziről is. Olyan volt, mint egy kapaszkodó, egy bizonyos mászófal aminek halványan de még befolyásolható a vége. Mintha minden nehézség, ami a beilleszkedéssel járt, kicsit könnyebb lett volna attól, hogy tudtam, honnan jövök, és hová szerettem volna eljutni. Aztán szép lassan elkezdtem megszokni az új ritmust. Nem egyik napról a másikra, inkább úgy, hogy egyszer csak nem tűnt már furcsának az ebédlő zsvajja, az ima a reggeli kezdés előtt, vagy az, hogy mások ismerik a tanárok hanghordozását. Elkezdtem felismerni az arcokat, megjegyezni a neveket, és azt is, ki melyik órán hol ül. Nem volt ez mindig könnyű, de valahogy sosem éreztem azt, hogy teljesen kívülálló lennék azokhoz az osztálytársaimhoz képest, akik nyíltabbak voltak és könnyebben illeszkedtek be a légkörbe. Talán azért, mert már annyi év emléke kötött ehhez a helyhez, hogy a falak sem voltak idegenek. Voltak persze napok, amikor elbizonytalanodtam. Amikor azon gondolkodtam, biztos jó döntés volt-e. De ilyenkor mindig visszagondoltam arra az egyetlen mondatra a képernyőn: „Felvételt nyert.” És arra, amit akkor éreztem. Mert az nem csak öröm volt, hanem valami csendes megnyugvás is, hogy most végre a helyemen vagyok. Azt hiszem, akkor értettem meg igazán, hogy ez a hely nem csak egy iskola, hanem valami több. Valami, amit minden egyes nappal egyre inkább magaménak éreztem. Eleinte minden új volt, minden furcsa. De hamar rájöttem, hogy nem szükséges minden részletet azonnal érteni, elég, ha az ember csak elkezd figyelni, és hagyja, hogy a dolgok maguktól helyükre kerüljenek. Minden egyes nap egy újabb lehetőség volt. Minden egyes találkozás, minden egyes új arc, egy újabb lehetőség volt arra, hogy formáljam azt, aki vagyok. Mert itt nemcsak az iskola tanított, hanem maga a közeg is. Az osztálytársak, a tanárok, a mindennapi élet minden egyes apró mozzanata, ami lassan a részemmé vált. Először talán észre sem vettem, hogy már nem vagyok csak

egy diák, aki egy helyen van, később egyre inkább azt éreztem, hogy tényleg itt a helyem. A falak, amik először idegenek voltak, most már mintha velem együtt nőttek volna. Volt valami titokzatos ebben az iskolában, valami olyan, amit nem mindig könnyű megfogalmazni. Talán az, hogy ez a hely nemcsak tanított, hanem valami mélyebb, személyesebb hatással volt rám. Mintha minden egyes nap egy lépés lett volna afelé, hogy teljesen a sajátomnak érezzem ezt az életet, ezt az utat. És miközben a tanulás nem volt könnyű, és nem minden nap voltak simák a dolgok, valahogy minden egyes lépés értelmet nyert. Akkor ott volt az, amit még akkor sem értettem igazán, de most már világosan látok: hogy amit valaha csak egy távoli jövőnek képzeltem el, az most valósággá vált. Azt a padot, ahol Édesapámmal ültünk, és beszélgettünk, nemcsak egy emlék őrzi már. Most ott van az én életemben is, hiszen az én utam is itt, ezen a helyen folytatódik. Sokszor megállok, és belegondolok, hogy honnan indultam. Most, amikor a mindennapjaimat itt élem, mindig érzem, hogy az a pad, a kilátó, a sok történet, mind az én életem része lett. Egy-egy pillanatra mindig elkap egy fura érzés, hogy talán mégis igaz volt, amit akkor éreztem, és amit Apám mondott: „Mi lenne, ha nagy lennél, és ide járnál suliba?” És most itt vagyok. Ezen a helyen, amely az én történetemet is hordozza. A jövőmet olyan területen képzelem el, ahol a gyakorlati tapasztalat legalább annyira fontos, mint az elméleti tudás. A turizmus és a rendezvényszervezés mindig is érdekelt, mióta itt ki tudtam teljesedni benne, és azt látom, hogy ez az iskola a programjaival, a közösségi lehetőségeivel, a nyelvi képzéssel ehhez valódi alapokat tud adni. Az ilyen pályákon fontos, hogy valaki nyitott legyen, jól tudjon együttműködni másokkal, gyorsan átlássa a helyzeteket, és ehhez nem elég csak tankönyvekből tanulni. Az, hogy itt a tanulás nem szűkül le a tantermekre, hanem van tér a különböző programokra, rendezvényekre és közösségi eseményekre, pont azt a szemléletet erősíti, amire majd a későbbiekben is szükségem lesz. Itt megtapasztalhatom, milyen egy csapatban dolgozni, mit jelent felelősséget vállalni, vagy éppen megszervezni valamit elejétől a végéig, kiteljesedni abban, amit szeretek csinálni és még több tapasztalatot szerezni. Ezek azok a helyzetek, amikből ténylegesen lehet tanulni. Nem azt keresem, hogy minden azonnal tökéletes legyen, hanem hogy fokozatosan tudjak fejlődni, és legyen időm megérteni, hogy miben vagyok jó, mire építhetek. Az a célom, hogy az itt töltött évek után legyen egy olyan biztos alapom, amire már magabiztosan tudok továbblépni. A turisztika és a rendezvényszervezés változatos, emberekkel való foglalkozást jelent, amihez tapasztalat, figyelem, és jó kommunikáció kell – ezeket pedig itt reálisan lehet fejleszteni. Az utóbbi időben egyre biztosabb vagyok abban, hogy a turizmus és a rendezvényszervezés érdekel igazán. Olyan terület ez, ahol fontos az emberekkel való kapcsolat, a szervezés, a rugalmasság, és az, hogy az ember képes legyen gyorsan alkalmazkodni. Úgy érzem, ez a suli ehhez nagyon jó alapokat ad. Sok olyan helyzet volt már, ahol segíteni kellett valamit előkészíteni, lebonyolítani, és ezekből sokat lehet tanulni. Nem tankönyvből, hanem menet közben. Azt is észrevettem, hogy az itt töltött évek alatt fejlődött a kommunikációm, könnyebben állok ki emberek elé, határozottabban fogalmazok. Ez például egy

rendezvény vagy egy idegenforgalmi munka során nagyon nem mindegy. Nem csak a beszéd, hanem az is, hogy hogyan lehet jól együtt dolgozni másokkal, hogyan lehet közösen megoldani dolgokat. A nyelvtanulás szintén fontos számomra, főleg az angol, de később szeretnék még egy nyelvet jobban megtanulni. A turizmusban ez alap, és örülök, hogy itt nem csak a nyelvtanra megy a hangsúly, hanem arra is, hogy valóban meg merjünk szólalni, használjuk is a nyelvet. A következő években szeretnék még több olyan lehetőséget keresni, ahol szervezhetek, segíthetek egy-egy esemény előkészítésében. Lehet, hogy ez nyári munka lesz, vagy valami önkéntes dolog, de szeretném, ha minél több ilyen tapasztalatom lenne. Ebből tanul az ember a legtöbbet. Azt nem állítom, hogy most mindent tudok már arról, merre és hogyan tovább, de azt igen, hogy ebben az iskolában jó irányba indultam el. Olyan dolgokat tanulok itt, amiket később tényleg tudok majd használni. És ami talán a legfontosabb: itt nem félek kérdezni, kipróbálni dolgokat, hibázni és abból tanulni. Ez sokat számít.